

Синій листопад

Автор:

Микола Хвильовий

Синій листопад

Микола Хвильовий

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Синій листопад» Миколи Хвильового – новела, в якій традиційно для творчості автора піднімається тема розчарування у революційних ідеалах***. Головний герой твору Вадим переконаний, що можна побороти нудьгу від реальності, якщо подивитися на їхній світ з XXV ст., коли сучасність здається сивою, а комуністичні лозунги – наївними. Найвідомішими творами автора є новели «Я (Романтика)», «Кіт у чоботях», «Арабески», «Мати», «Редактор Карк», «Свиня», «Ревізор», «Повість про санаторійну зону», незакінчений роман «Вальдшнепи». Микола Хвильовий (справжнє ім'я Микола Фітільов) – талановитий український письменник, майстер психологічної новели з елементами романтизму та імпресіонізму.

Микола Хвильовий

СИНІЙ ЛИСТОПАД

I

З моря джигітували солоні вітри. Мчались степом і зникали в Закаспії.

...Північний Кавказ...

Над станицею мовчали недосяжні голубі верхів'я. Дрижали зорі й сполохано перебігали до небокраю, до гірського масиву.

Іще проходив невідомий синій листопад. Плентався по садках, по городах, заходив під стріхи й відходив за вітрами, такий же невідомий, невідгаданий і мовчазний.

Ще огнище не погасло – догоряло, і обличчя Вадимові ходило в перельотах тіней.

Будинок вилюднявся, розходились: двоє-трое залишилось.

В стіну глухо входили цвяхи.

Прибивали, мабуть, гірлянди.

Скоро підуть і ці.

Пізно.

Ніч.

Коли Зиммель пішов, оддзвенів шпорами, Марія лукаво спитала:

– А все-таки й тобі журно?

Вадим сказав:

– Звичайно, журно. Але... ти мене розумієш...

Вадим сухо й гостро дивився на вугіль. Зрідка налітав вітер, з-під папахи виривалось волосся й падало йому на тьмянний лоб.

Марія здавила руками голову й глухо говорила:

– Так, Вадиме, тоска. Будні приймаю і серцем, і розумом. Але все-таки – тоска. Це те, коли покидаєш позиції й непевний, що скоро повернешся.

Мовчав.

Марія знітилась на колодці – крапка. Зелений вугіль і в огнищі, і в її зіницях. Теж у шинелі.

Кажуть: «останній з могокан». Правда: жінщини революції пішли плодити дітей. Тільки Марія й небагато не пішли.

Будемо слухати солоні вітри, коли мовчазно йде на схід синій листопад.

Говорили ще про Зиммеля, про нрави сучасности й говорили про комуну.

Вадим – комісар бригади, Марія – крапка, вночі: вона надто знітилась, і політком.

Марія ще говорила глухо:

– Ну да – певний, і ну да – непевний, бо інакше шукала б іншої правди. Тут тоска.

Вадим:

– Ти нагадуєш мені жабу з геологічної революції, що мала голову з аршин.

...По станичних заулках бродили червоноармійці. І знову по станичних заулках джигітував солоний вітер.

Прямо – широка церква проколола хрестом мовчазне небо.

Біля Марії лежав стос запашної сосни (гірлянди робити) і гірські трави: Зиммель привіз.

Невідомо, чий запах – сосни, гірських трав чи то пахтить синій листопад.

Проте, може, то Кавказ, може, гірські аули, а може, солоні вітри.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/hvil-oviy_mikola/sin-y-listopad

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)